

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De intentata in Athanasiū propter Arsenii brachium calumnia. Cap. XXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

Scripta in hanc sententiam imperator tum eos omnes communiter ad cōcordiam incitauit, tum laborauit sedulò, ne consensus ecclesiæ distraheretur.

De intentata in Athanasium propter Arsenii brachium calumnia. CAP. XXII.

MEletiani autem, quoniam prior conatus ipsos frustratus fuerat, alia duo crimina aduersus Athanasium conturunt: alterum quòd sacrum calicem cōfregerat, alterum quòd Arsenio quodam interfecto, brachium eius amputauerat, & apud se ad magicam exercendam retinuerat. Iste Arsenius (erat autem clericus) cum in quoddam graue peccatum delapsus esset, dicitur se occultasse. Verabatur enim, ne apud episcopum in iudicium vocatus, poenas daturus esset. Quod cum ita accidisset, illi, qui Athanasio machinabantur insidias, grauisimum inde crimen in eum confingere cœperunt: & propterea Arsenium diligenter conquirere: quem cum repperissent, benignè complecti, polliceri se ei omnem præstaturus beneuolentiam, in tutoque collocaturos: clam deducere ad quendam familiarem & suarum partium fautorem nomine Priuem, monasterii cuiuscundam presbyterum. Arsenio igitur ibi occultato, sedulò per publicas plateas, & per magistratuū cōuentus circuire, dissipare rumorem, Arsenium ab Athanasio interemptum. Postremò ad hoc crimen Athanasio obiciendū Ioannē quendam monachū subornare. Cuius facinoris indigni atq; adeò turpis cum fama vsque eò in vulgus emanaret, vt ad aures etiā imperatoris perueniret, Athanasius videns, quòd quamuis fieri posset, vt eiusmodi criminis insimulatus, se sustineret, difficile esset apud iudices quorum animi talibus rumoribus antè occupati tenebantur, pro se respondere, fraudibus aduersariorum se strenuè opposuit, & quoad eius fieri poterat, omnibus fidem faciendo prouidit, ne veritas in occulto lateret. Erat tamen perdifficile hanc rem vulgo persuadere, præsertim cū Arsenius nusquam compareret. Itaque cum secum considerasset nulla alia ratione se ipsum posse suspicione liberare, nisi eum viuere mōstraret, qui mortuus esse dicebatur, quendam ex suis diaconis, virum fidelissimū Arsenium quæsitum

quæsitum mittit. Qui in Thebaidem profectus, quorundam monachorū indicio fit certior de loco, vbi Arsenius iam ætatem degebat. Verùm simul vt venit ad Priuem, apud quem latitabat Arsenius, ibi Arsenium neutiq̃ offendit (nam aduentu diaconi antè cognito, illum in inferiorem Aegyptum transtulerant) sed Priuem comprehensum deducit Alexandriam, & vnà cum illo Heliam vnum ex eius familiaribus, qui dicebatur Arsenium aliò transtulisse. Qui duo ad præfectum præsidiariorum militum in Aegyptum versantium adducti, confessi sunt Arsenium viuere, & apud ipsos antè delituisse, at iam in Aegypto cōmorari. De quibus rebus, vt acciderant, imperatorem certiore fieri cupiebat Athanasius. Ad quem rescripsit imperator, vt in sacerdotio diligenter fungendo perstaret, & ea, quæ ad populum ritè gubernandum, & ad colendā pietatem pertinerent, sedulo prouideret, & Meletianorū insidias pro nihilo duceret. Se nāq; exploratū habere eos inuidia inflammatos eiusmodi falsa & commentitia crimina confinxisse, atq; tumultus contra ecclesiā excitasse, & se de cætero minime permissurum, vt talia facinora admittātur, sed secundum leges ciuiles iudicium, nisi quiescant, exerciturum, & sumpturū de illis supplicium, vtpote qui non modò innocentibus iniustè tendere insidias, verùm etiam rectum ecclesiæ ordinem perturbare, & veram pietatem labefactare niterentur. Hęc scripsit imperator ad Athanasium, iussitq; epistolā in cōmuni populi conuentu legi, quò omnes ipsius voluntatem cognoscerent. Ex quo tempore Meletiani metu adducti, quietè se gesserunt: siquidem imperatoris minas nō parum sunt veriti. Itaq; ecclesia per vniuersam Aegyptū pacata, & à tam egregio episcopo administrata, indies magis magisq; creuit, quandoquidē tum ex Gentilibus, tum ex aliis sectis, non pauci ei adiecti fuerūt.

Quòd eo tempore interiores Indorum gentes, Frumentij & Aedesii captiuorum studio, Christianam fidem amplexati sunt. CAP. XXIII.

SVb idem tempus accepimus Indos interiores (sic enim nostra memoria appellantur) ad quos doctrina & prædicatio Bartholomæi minimè peruenerat, à Frumentio